

Călătorul – Autor necunoscut

Era fiul unei mame temătoare de Dumnezeu, care se rugase mult pentru mezinul ei. Fără să fi apucat să vadă împlinirea rugăciunilor ei, ea adormise în pace, dar rugăciunile ei trăiau înaintea lui Dumnezeu, în memorie. După moartea mamei, Otto găsisse un adăpost bun în familia fratelui său credincios. Dar cu toate că aici se străduiau pentru el în toate privințele și căutau să-i facă șederea plăcută, el tot nu se simțea bine la fratele său. Era prea strâmt pentru el în casă, deși ea oferea suficient spațiu. Otto iubea lumea și lucrurile din lume, iar în casa fratelui se citea Cuvântul lui Dumnezeu și se rugau, dar ambele îi erau nesuferite. De asemenea, din când în când trebuia să îngăduie câte un cuvânt de avertizare plin de dragoste. El era un om deștept, bun de gură. Dar când fratele său sau soția sa vorbeau cu el despre lucrurile dumnezeiești, elocvența lui se împotmolea și singurul răspuns era o tăcere adâncă. Mult n-a mai rezistat la fratele său și a preferat să-și mute reședința într-un oraș îndepărtat. În Milwaukee a găsit un loc de muncă bun, cu un câștig bogat.

În raza sa de acțiune nu era nimeni care l-ar fi ofensat cu îndemnuri agasante. Aici putea să-și trăiască nestânjenit plăcerile. Pentru întemeierea unei familii proprii s-a găsit curând o tovarășă de viață, potrivită pentru el. Tânăra femeie, care era la fel de dornică de viață ca și el, l-a ajutat după puteri, să cheltuiască până la ultimul cent cei patruzeci și cinci de dolari pe care el îi câștiga săptămânal. Dar pentru că soții erau de aceeași părere în concepțiile lor și, prin urmare, ar fi trebuit să ne așteptăm ca ei să fi dus o viață pașnică împreună, căsnicia nu decurgea deloc armonios. „Asemenea pârâitului spinilor sub oală, așa este râsul nebunului”, spune înțeleptul Solomon în *Eclesiastul* 7.6; cu alte cuvinte: bucuria celui nelegiuit trece repede, iar puțina cenușă care rămâne de la spini care pârâie în foc, nu mai folosește la încălzit. Exact așa au pățit cei doi, a căror căsnicie n-a fost clădită pe principii serioase, ci numai pe dorința de a duce împreună o viață în bucuria pământescă și în plăcerea pământescă. Curând s-a arătat că și dolarii cei mulți pe care îi câștiga soțul nu ajungeau ca să trăiască o viață numai în chefuri, așa cum crezuseră ei. Cheltuielile depășeau veniturile și consecințele au fost ceartă și discordie. Se petreceau scene respingătoare și deja după două luni, instanței i-a fost prezentată cererea de divorț.

Cu regret, Otto n-a învățat nimic din aceste experiențe triste. Cu toate că Dumnezeu îi „îngrădise calea cu spini”, cum spune profetul Osea, el și-a continuat viața desfrânată mai împietrit și mai nepregătit de pocăință ca oricând. Cu concepția sa de viață, nu era de mirare că nu-și făcea datoria nici în meseria sa. Într-o zi s-a ajuns la un schimb violent de cuvinte între el și un superior. Cu această ocazie s-a purtat atât de obraznic și de arogant, încât a fost concediat imediat. Acum era pe stradă, fără mijloace și fără nicio perspectivă să primească un alt post. Cunoscuții și prietenii i-au întors spatele. Părăsit de toți, el s-a văzut aruncat dintr-odată în mare primejdie, necunoscută vreodată.

Cu siguranță că în toate acestea era mâna lui Dumnezeu. Rudele credincioase nu încetaseră să se roage sincer pentru fratele lor, și nici rugăciunile mamei nu erau uitate. *Dumnezeu* era Cel care i se împotriva, dar el nu și-a dat seama de aceasta. Supărat și amărât, cu mintea întunecată, încât căuta toată vina numai la alții, nu la sine, el și-a spus: Acum te duci în vestul îndepărtat și-ți cauți fericirea în California!

Fratele său a auzit în depărtare despre situația sa, i-a scris o scrisoare afectuoasă și i-a oferit din nou casa lui ca adăpost. Acestei scrisori i-a urmat o rugămintă pentru bani. Când aceștia n-au venit, Otto a pornit la drum și mai amărât decât înainte și a călătorit prin Chicago, St. Louis, Kansas, spre Colorado. A fost o călătorie plină de privațiuni, căci era lipsit de orice mijloace. A suferit de foame și de sete. El nu avea pe nimeni care să se fi interesat de el. Dormea pe unde găsea adăpost, din când în când chiar în închisoare. Da, calea celui nelegiuit este dură, ca inima lui satan, stăpânul acestei lumi „tare ca piatra de moară de dedesubt” (*Iov* 41.24). Când a ajuns în Denver, în Colorado,

nevoia extremă la îndemnat să caute adăpost la Armata Salvării, pe lângă ale căror locuri de adunare ducea drumul său. Oamenii aveau adâncă milă de omul vrednic de plâns și aceasta a atins astfel inima sa, încât le-a permis să se roage cu el. Ce s-au rugat, nu știu. În orice caz, Dumnezeu a fost de acord. Pentru prima dată în viața sa, Otto s-a prăbușit înaintea Sa și a mărturisit, ca și fiul pierdut, că „moare de foame” (compară cu Luca 15.17). Lumina care a căzut în sufletul său întunecat era încă puțină, dar în acea seară a fost totuși cu siguranță bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu, căci un om pierdut a simțit și a exprimat că era pierdut și un mare păcătos.

Cu toate acestea, el și-a continuat drumul ales de el, spre California. După multe eforturi și alte lipsuri, el a reușit să ajungă în statul Texas. Aici a găsit pe cineva care voia și el să meargă în California și i s-a alăturat. Inima omului este insondabilă, dar tot mai insondabilă este dragostea lui Dumnezeu. El le-a purtat de grijă celor doi tovarăși de suferință. Cu toate că în țară domnea un șomaj mare, El a făcut ca ei să găsească o ocupație, așa că după o vreme mai lungă, ei au putut din nou să se aprovizioneze cu de toate. Călătorul nostru a obținut în cele din urmă o angajare de conducător al unei coloane de autovehicule, care era destinată pentru Los Angeles, în California. În felul acesta, obositoarea lor călătorie pe jos s-a încheiat. După aceea, Dumnezeu i-a dat o îndeletnicire în propria sa meserie. Cu aceasta lua sfârșit și nevoia externă.

Părea că amabilitatea nemeritată a lui Dumnezeu a contribuit în principal, ca inima rătăcitorului să se deschidă tot mai mult pentru harul Său căutător. După cum știm, el mărturisise de mult că era pierdut și această mărturisire îi și dăduse o anumită ușurare interioară, dar lucrarea în sufletul său încă nu fusese până atunci terminată. El dorea acum din inimă s-o rupă de tot cu păcatul și cu lumea și de acum înainte să meargă pe calea îngustă. Dar tot mai mult și mai mult îi dădea bătaie de cap întrebarea: Mă va accepta Dumnezeu? Oare n-am făcut-o prea de tot? De fapt, am voie să mă rog deschis lui Dumnezeu? Mai poate fi totul bine? În acest impas s-a adresat din nou fratelui său, i-a împărtășit cum îi mersese și i-a cerut sfat și ajutor. Răspunsul nu s-a lăsat mult timp așteptat. Acesta spunea că el trebuie să se roage liber și deschis lui Dumnezeu, exact așa cum simte cu inima. El putea să facă aceasta fără nicio sfială, deoarece Dumnezeu cunoștea oricum de departe toate gândurile sale. Dar înainte de toate, el trebuia să creadă simplu în lucrarea pe care Domnul Isus o săvârșise pe Golgota pentru păcătoșii pierduți, deci și pentru el, ținând seamă de propriul Său cuvânt: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis *are viață eternă* și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5.24).

Ce efect a avut această scrisoare asupra destinatarului, aceasta reiese dintr-o scrisoare lungă către fratele său, din care împărtășesc la încheiere cele mai importante fraze:

„Dragă frate! Minunate sunt căile Domnului pentru a-i mântui pe păcătoși! Am primit scrisoarea ta, pe care o așteptasem foarte mult, și îți scriu pe scurt câteva rânduri. De două săptămâni sunt foarte fericit în Domnul. Nu pot să exprim cât mă bucur că Domnul Isus este acum și Mântuitorul și Salvatorul meu! Nimeni de pe pământ nu putea să mă salveze din starea mea tristă, dar Domnul m-a ajutat. El m-a mântuit și îmi dă putere ca să nu mai slujesc păcatului. El mă întărește ca să merg pe calea îngustă. Fie ce-o fi, în unire cu El, pentru mine totul este acum legat cu slavă. Un om se simte totuși complet altfel, dacă se poate odihni în pacea lui Dumnezeu. Acum mă bucur de fiecare zi. Ce schimbare față de mai înainte! Domnul Isus a făcut o lucrare mare pentru mine și învăț zi de zi să-L cunosc tot mai bine. Am devenit un om cu totul nou, nu vreau să mai trăiesc decât pentru Domnul meu.”

„Iubesc acum Cuvântul lui Dumnezeu și nici nu mă rușinez să depun mărturie despre Cel care m-a mântuit. La început mă gândeam că n-aș putea să fiu mântuit și să devin un alt om. Dar Dumnezeu este pregătit să mântuiască. El m-a mântuit. În nevoie, Dumnezeu nu ne aruncă monede de aur, ca să îmbunătățească starea noastră tristă, dar El ajută și salvează. Cu ce alte sentimente merg acum și la muncă! O fac cu plăcere și dragoste. Trebuie să-mi scrii mult. Tânjesc după aceasta.”

Urmează apoi mai multe amănunte, cunoscute nouă, despre călătoria lungă, anevoioasă. Autorul a încheiat cu cuvintele:

„Toată călătoria am parcurs-o fără bani. Domnul a avut în aceasta intenția Sa milostivă, înțeleaptă, iar eu nu pot decât să-I mulțumesc pentru multa Sa dragoste și har. Aici, în Los Angeles am căpătat de lucru în meseria mea, pe care am putut s-o primesc din mâna Domnului. Acum sunt fericit și caut să depun mărturie pentru Domnul, oriunde se ivește o ocazie, căci Domnul a făcut mult pentru mine. El îmi strigă: «Aceasta am făcut Eu pentru tine. Ce faci tu pentru Mine?» Dorința mea este acum să-I dedic viața mea, căci El m-a eliberat din robia păcatului. Lăudat fie Numele Său în vecii vecilor!»

Grindina i-a distrus unui țăran semănăturile. Cineva și-a mărturisit compasiunea cu privire la aceasta, numind nenorocire paguba suferită. „O”, a spus bătrânul țăran, zâmbind, „n-a fost nenorocire. A fost doar o pagubă. *Numai păcatul este o nenorocire.*”

Titlul original: „Der Wandersmann”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*